

gørelse. Udvalget sætter en saa stor Pris paa, at Regjeringens Indblanding i den comunale Forvaltning indskrænkes til de Tilfælde, hvor den ikke kan undgaaes, men som kun yderst sjældent ville indtræffe, nemlig hvor Communalbestyrelsen fatter en ulovlig eller fordærvelig (ikke skadelig) Beslutning, kan Udvalget ikke i den foreslaede Til sætning see nogen Forbedring. Da Udvalget imidlertid, forstaaer den saaledes, at det kun er Borgerrepræsentationen, men aldrig Magistraten, som saaledes kan henstyre en omtvistet Sag til Ministeriets Afgjørelse, og at denne Afgjørelse aldrig kan gaae ud paa andet, end enten at give eller nægte Samtykke til Borgerrepræsentationens Beslutning (saa at enhver Afgivelse fra samme ikke er en Resolution, men et Forslag til nærmere Overveielse), saa troer Udvalget, at Landstinget vil kunne forsvare at tilstede denne Forandring under den bestemte Forudsætning, at heller ikke Slutningsbestemmelsen: „Paa samme Maade kan enhver anden Uenighed mellem Magistraten og Borgerrepræsentantskabet afgjøres“ kan betyde andet, end at Indenrigsministeren vel kan erstatte Magistratens, men aldrig Borgerrepræsentationens Samtykke. Man maa da haabe, at Borgerrepræsentantskabet vil være ligesaa forstigtigt, som Overpræsidenten bør være det, i at benytte den dem af ganske forskjellige Hensyn indrømmede Appelret, saa at der kun gjøres Brug deraf, hvor det formeent-

lig vilde føre til ulovlige eller fordærvelige Resolutioner, ikke at forsøge den. At Indenrigsministeren ikke kan have nogen Tilbøielighed til at agere Magistrat, tør altid forudsættes.

Forsaaavidt i § 16 (tidligere § 15) nogle Sætninger ere ubeladte, der nærmere bestemte Følgerne af den Grundsætning, at begge Communalbestyrelsens Afdelinger maatte enes ogsaa i Bevillingsager, kan Udvalget Intet derimod finde at erindre, da det antager, at dette er Conseqventer, der af sig selv ville følge af ret Fortolkning, og da Grundsætningen ogsaa i selve Paragraphen udtrykkelig er anerkjendt ved den Til sætning til Borgerrepræsentantskabets Beslutning „for detses Bedkommende.“

Den Bestemmelse, som er tilføjet § 6, at Overpræsident, Borgemeister og Raadmænd ikke behøve at være Jurister, billiger Udvalget fuldkommen, ligesom det Intet finder at erindre mod de forøvrigt foreslaede smaa Redactionsforandringer.

I Henhold til det Anførte, skal Udvalget saaledes indstille:

at Landstinget vil vedtage Lovudkastet saaledes, som det er vedtaget af Folkethinget.

Den 19de Februar 1857.

Deutner.

Christensen.

Dr. Lehmann.

Madvig.

Dwist.

Wesely.